

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	7Cdo/141/2020
Identifikačné číslo spisu:	8816204067
Dátum vydania rozhodnutia:	29.09.2021
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Brňák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2021:8816204067.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu R. A., bývajúceho v U. XXX, zastúpeného JUDr. Ernestom Vokálom, advokátom so sídlom v Prešove, Hlavná 61, proti žalovanej Obci Čičava, Čičava 41, IČO: 00 332 305, zastúpenej Mgr. Františkom Chocholom, advokátom so sídlom vo Vranove nad Topľou, Kalinčiakova 10, o určenie neplatnosti skončenia pracovného pomeru, vedenom na Okresnom súde Vranov nad Topľou pod sp. zn. 11Cpr/5/2016, o dovolaní žalovanej proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 27. augusta 2019 sp. zn. 19CoPr/1/2019, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 30. mája 2018 č. k. 11Cpr/5/2016-234 zamietol žalobu a priznal žalovanej nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že žaloba je nedôvodná. Prvostupňový súd uviedol, že žalobca sa dopustil tak závažného porušenia pracovnej disciplíny a v takom rozsahu, aby mohol byť použitý § 68 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (ďalej len „ZP“). Ďalej uviedol, že v konaní sa potvrdili dva žalovanou uvedené dôvody okamžitého skončenia pracovného pomeru zistené pri kontrole dňa 14. marca 2016 na pracovisku žalobcu, a to (i) neoprávnene vykonaný záznam v evidencii dochádzky žalobcom dňa 14. marca 2016 o pracovnom čase žalobcu od 7:00 hod. do 15:00 hod., ktorý záznam zistila kontrola zo strany žalovanej toho istého dňa v čase o 13:30 hod. a (ii) vulgárne nadávky žalobcu voči riaditeľovi ZŠ a štatutárovi žalovanej, ktorých vyháňal z priestorov kotolne, odmietnutie podať vecné vysvetlenie žalobcom a potrhánie záznamu žalobcom.

2. Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 27. augusta 2019 sp. zn. 19CoPr/1/2019 zmenil rozsudok súdu prvej inštancie tak, že určil, že okamžité skončenie pracovného pomeru zo dňa 21. marca 2016, dané žalobcovi zo strany žalovanej, je neplatné. Zároveň

žalobcovi priznal náhradu trov konania v celom rozsahu.

2.1. Odvolací súd na rozdiel od prvostupňového súdu považoval za sporné, či sa žalobca skutkom, ktorý sa mu kládol za vinu, t. j. vedením dochádzky v rozpore so skutočnosťou, a teda nepravdivo, a následné neadekvátne a vulgárne správanie voči riaditeľovi základnej školy, ako aj štatutárovi zamestnávateľa a jeho právnomu zástupcovi, dopustil zavineného porušenia pracovnej disciplíny v nadväznosti na ust. § 81 písm. b/ ZP a či toto dosiahlo intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny. V tejto súvislosti zdôraznil, že nie každá neospravedlnená absencia zamestnanca v práci zakladá legitímny dôvod na okamžité skončenie pracovného pomeru, vždy je potrebné starostlivo vyhodnotiť a dôkladne zvážiť všetky individuálne okolnosti, za ktorých k nej došlo ako na strane zamestnanca, tak aj na strane zamestnávateľa.

2.2. V súvislosti so zapisovaním sa žalobcu do Knihy dochádzok u žalovanej, mal z vykonaného dokazovania aj odvolací súd za preukázané, že samotný žalobca zapísal svoj odchod o 15:00 hod. napriek tomu, že ešte pracovisko neopustil a táto skutočnosť bola žalovanou zistená pri neformálnej kontrole o 13:30 hod. Toto konanie žalobcu možno posudzovať ako porušenie pracovnej disciplíny, avšak nepochybne nedosiahlo takú intenzitu závažného porušenia pracovnej disciplíny, aby to odôvodňovalo možnosť žalovanej skončiť so žalobcom pracovný pomer okamžite. Odvolací súd pri tomto dôvode a hodnotení jeho stupňa intenzity porušenia pracovných povinností žalobcom prihliadal na skutočnosť, že v zásade samotný žalobca pracovisko neopustil a v čase pracovnej doby o 13:30 hod. sa na pracovisku naďalej nachádzal. Teda jednalo sa „iba“ o vyznačenie času odchodu, pričom reálne k odchodu samotného žalobcu z pracoviska pred koncom pracovnej doby nedošlo, resp. takáto skutočnosť sa ani v konaní nepreukázala. Rovnako pri tomto dôvode odvolací súd považoval za potrebné prihliadnuť na ďalšiu skutočnosť, že vzhľadom na dobu trvania pracovného pomeru žalobcu u žalovanej, počas ktorej žalobca riadne pristupoval k plneniu svojich pracovných povinností a s prihliadnutím na to, že žalovaná neuviedla konkrétne negatívne dôvody tohto konania žalobcu v práci na jej majetku či iných právach a oprávnených záujmoch, nemožno považovať okamžité skončenie pracovného pomeru z tohto dôvodu za akceptovateľnú sankciu za takéto porušenie pracovnej disciplíny žalobcom. V neposlednom rade odvolací súd pomeroval „zlý záznam o odchode z pracoviska“ k absencii a poukázal v tomto ohľade na viaceré rozhodnutia dovolacieho súdu (5Cdo/74/2008, 5Cdo/17/2011, 1Cdo/39/1998).

2.3. K incidentu, ktorý sa odohral v kotolni medzi žalobcom, riaditeľom ZŠ, štatutárom žalovanej a právnym zástupcom, odvolací súd konštatoval, že JUDr. E. v čase kontroly dňa 14. marca 2016 ešte nebol právnym zástupcom obce a ním sa stal až 23. marca 2016. Aj z tohto dôvodu odvolací súd posúdil vykonanú kontrolu ako skôr neformálnu, avšak vykonanú dvoma oprávnenými osobami, a to štatutárom zamestnávateľa a riaditeľom ZŠ, ktorá bola jedným z pracovísk samotného žalobcu ako drobného údržbára. Z výsluchu zainteresovaných osôb v konaní pred prvostupňovým súdom možno uzavrieť, že jedno jediné vulgárne vyjadrenie žalobcu smerovalo vo všeobecnosti ku všetkým osobám, ktoré vstúpili do kotolne, kde bolo potrebné zohľadniť, že sa jednalo o vypätú situáciu medzi týmito tromi osobami a samotným žalobcom. Žalobca zároveň - vzhľadom na priestor kotolne - nadobudol subjektívny dojem, že na tomto mieste by sa neoprávnené osoby nachádzali nemali pre svoju bezpečnosť. Vzhľadom na vypätú situáciu, ako aj prítomnosť viacerých osôb, ktoré v rozhodnom čase jednali so žalobcom na mieste, ktoré ani nie je vhodné na prejednanie takejto veci, bolo možné podľa názoru dovolacieho súdu jediné vulgárne vyjadrenie žalobcu považovať iba za skratové jednanie žalobcu v snahe vyhnúť sa priamej konfrontácii s tromi ďalšími osobami, pričom jedna z nich sa mu riadne ani nepreukázala, resp. túto osobu ani nepoznal. Rovnako skutočnosť, že najprv samotný žalobca začal spisovať vlastné vyjadrenie na akýsi hárok papiera, ktorý následne potrhali, nemožno považovať za porušenie pracovnej disciplíny. Nebolo potvrdené ani preukázané, že by sa jednalo o úradný dokument alebo dokument zamestnávateľa, jednalo sa iba o rukou vpisované vyjadrenie samotného žalobcu. Takýto úkon nemožno považovať ani za drobné porušenie pracovnej disciplíny. Skratové jednanie žalobcu vo vypätej situácii nebolo možné posúdiť ako rozporné so zásadami morálky a pravidlami slušnosti do takej intenzity, aby nebolo možné spravodlivo od zamestnávateľa požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Takéto správanie takisto nebolo možné vyhodnotiť, že by žalobca svojmu zamestnávateľovi dal jasne najavo, že nie je ochotný ho rešpektovať, resp. že nie je ochotný rešpektovať jeho pokyny. Skratové jednanie samotného žalobcu, ktoré ani nepopieral, pričom len opisoval skutočnosti a udalosti, za ktorých takéto vyjadrenie nastalo, treba posudzovať aj v kontexte toho, že

žalobca do tohto obdobia vždy svedomito pristupoval k plneniu svojich pracovných povinností a túto skutočnosť ani samotný žalovaný nikdy nerozporoval.

2.4. Odvolací súd uzavrel, že dôsledky vyvozené žalovanou voči žalobcovi za porušenie pracovnej disciplíny sú v hrubom nepomere k následkom, ktoré vznikli, resp. ktorých vznik hrozil žalovanej porušením pracovnej disciplíny žalobcom. Preto dospel k záveru, že konanie vytýkané žalobcovi nedosiahlo svojou intenzitou také závažné porušenie pracovnej disciplíny, ktoré by odôvodňovalo okamžité skončenie pracovného pomeru.

2.5. O nároku na náhradu trov celého konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalovaná, ktorého prípustnosť vyvodzovala z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Podľa jej názoru rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), a to otázky, či „[j]e vulgárne a agresívne správanie zamestnanca na pracovisku k tretím osobám závažným porušením pracovnej disciplíny odôvodňujúcim okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce“. Žalovaná v tomto ohľade poukázala (aj) na rozhodnutia odvolacích súdov (KS v Nitre sp. zn. 9Co/199/2007 a KS v Trenčíne sp. zn. 6CoPr/2/2017), rozhodnutia českého najvyššieho súdu a R 18/1977. Žalovaná navrhla, aby dovolací súd napadnuté odvolacie rozhodnutie zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konanie alt., aby toto rozhodnutie zmenil a potvrdil prvostupňový rozsudok.

4. Žalobca sa k dovolaniu žalovanej nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 „CSP“) po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), skúmal bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), či sú dané procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

6. Najvyšší súd opakovane vyjadril záver, v zmysle ktorého právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšieho stupňa, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania (1Cdo/6/2014, 3Cdo/357/2015, 4Cdo/1176/2015, 5Cdo/255/2014 8Cdo/400/2015). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

6.1. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím predstavujúcim res iudicata), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namiesto je tu skôr reštriktívny výklad (3Cdo/319/2013, 1Cdo/348/2013, 3Cdo/357/2016, 3ECdo/154/2013, 3Cdo/208/2014).

6.2. Ak by najvyšší súd bez ohľadu na prípadnú neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane [porovnaj rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. II. ÚS 172/03].

7. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7.1. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa

potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

7.2. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP). Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. V neposlednom rade je dovolací súd viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP).

7.3. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

8. Žalovaná vyvodzuje prípustnosť dovolania z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP (pozri bod 7.1.). Žalovaná namietala dovolacím súdom nesprávne posúdenie otázky, či „[j]e vulgárne a agresívne správanie zamestnanca na pracovisku k tretím osobám závažným porušením pracovnej disciplíny odôvodňujúcim okamžité skončenie pracovného pomeru podľa § 68 ods. 1 písm. b) Zákonníka práce“.

8.1. V dovolaní, prípustnosť ktorého vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, uvedený dôvod prípustnosti dovolania proti rozhodnutiam odvolacieho súdu predpokladá v prvom rade formuláciu právnej otázky a zároveň, že danú právnu otázku dovolací súd dosiaľ neriešil a je tu preto daná potreba, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil.

8.2. Aby teda určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP, musí ísť predovšetkým o otázku právnu. Jej riešenie sa bezprostredne odvíja od aplikácie (výkladu, interpretácie) noriem hmotného alebo procesného práva (napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine, Civilných procesných kódexov a pod.). Nemôže ísť (len) o otázku skutkovú, teda takú, ktorá sa spravidla spája s tvrdeniami sporových strán a býva predmetom dokazovania.

8.3. Riešenie skutkovej otázky (quaestio facti) je v civilnom sporovom konaní spojené s obstarávaním skutkových poznatkov súdu v procese dokazovania. Pri jej riešení sa súd zameriava na skutkové okolnosti významné napríklad z hľadiska toho, čo a kedy sa stalo alebo malo stať, čo (ne)urobil žalobca alebo žalovaný, čo (ne)bolo dohodnuté, či a aké skutočnosti nastali po konaní (opomenutí konania) niektorej fyzickej alebo právnickej osoby, čo obsahuje určitá listina, čo vypovedal svedok, čo uviedol znalec. S istým zjednodušením možno konštatovať, že otázkou skutkovou (faktickou) je pravdivosť či nepravdivosť skutkových tvrdení procesných strán. Na rozdiel od toho riešenie právnej otázky (quaestio iuris) prebieha v procese právneho posudzovania veci, pri ktorom súd uvažuje o určitej právnej norme, zamýšľa sa nad možnosťou (potrebou) jej aplikácie, skúma jej obsah, zmysel a účel, normu interpretuje a na podklade svojich skutkových zistení (to znamená až po vyriešení skutkových otázok) prijíma právne závery o existencii alebo neexistencii dôvodu pre aplikovanie predmetnej právnej normy na posudzovaný prípad (3Cdo/218/2017, 3Cdo/150/2017, 4Cdo/7/2018, 4Cdo/32/2018, 7Cdo/99/2018).

8.4. Vo vzťahu k nemožnosti posúdenia skutkových otázok je potrebné poukázať tiež na to, že dovolací súd je viazaný skutkovým základom tak, ako ho zistil odvolací súd (bod 7.2. in fine). Dovolací súd v dovolacom konaní nevykonáva dokazovanie, preto ani nemôže prehodnocovať dôkazy vykonané v konaní na súdoch oboch inštancií, ani posudzovať správnosť z nich vyvedených skutkových zistení (záverov).

9. K dovolateľkou nastolenej otázke (body 3 a 8) - bezprostredne súvisiacej s interpretáciou závažného porušenia pracovnej disciplíny podľa ustanovenia § 68 ods. 1 písm. b/ ZP - odvolací súd poukázal na ustálenú súdnu prax, podľa ktorej „ide o právnu normu s neurčitou, teda abstraktnou hypotézou, a preto je vždy úlohou súdu, aby podľa svojho uváženia s ohľadom na okolnosti prípadu sám túto hypotézu vymedzil, pričom nie je v tomto smere obmedzený žiadnymi konkrétnymi hľadiskami či hranicami, ale berie do úvahy špecifiká prejednávanej veci a prihliada aj na právne závery a ustálený výklad“

[5Cdo/17/2011 (bod 8 jeho odôvodnenia)].

9.1. V rozsahu dovolateľkou nastolenej dovolacej otázky odvolací súd formuloval svoje skutkové zistenia na základe (predovšetkým) vyjadrení sporových strán a výpovedí svedkov tak, že (i) vykonanú kontrolu na pracovisku žalobcu považoval skôr za neformálnu, aj keď vykonanú dvoma oprávnenými osobami, (ii) išlo o jedno jediné vulgárne skratové vyjadrenie žalobcu, ktoré smerovalo vo všeobecnosti ku všetkým osobám, ktoré vstúpili do kotolne (jednu osobu žalobca ani nepoznal), (iii) jednalo sa o vypätú situáciu medzi uvedenými tromi osobami a samotným žalobcom, (iv) žalobca vzhľadom na priestor kotolne aj nadobudol subjektívny dojem, že na tomto mieste by sa neoprávnené osoby nachádzať nemali pre svoju bezpečnosť, (v) žalobca roztrhal nie úradný dokument, ale jeho rukou písané vlastné vyjadrenie. Preto odvolací súd neposúdil takéto konanie žalobcu ako rozporné so zásadami morálky a pravidlami slušnosti do takej intenzity, aby nebolo možné spravodlivo od zamestnávateľa požadovať, aby žalobcu ďalej zamestnával. Uvedeným konaním rovnako žalobca svojmu zamestnávateľovi nedal najavo, že nie je ochotný ho rešpektovať, resp. že nie je ochotný rešpektovať jeho pokyny. Skratové jednanie samotného žalobcu, ktoré ani nepopieral, pričom len opisoval skutočnosti a udalosti, za ktorých takéto vyjadrenie nastalo, bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné posudzovať aj v kontexte toho, že žalobca do tohto obdobia vždy svedomito pristupoval k plneniu svojich pracovných povinností a túto skutočnosť ani samotná žalovaná nikdy nerozporela (pozri bod 16 jeho odôvodnenia). Inak povedané právne významné okolnosti, od ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu (§ 421 ods. 1 CSP), záviseli od skutkového substrátu, ktorého individuálny obsah limitoval aj záver o tom, či došlo zo strany žalobcu k závažnému porušeniu pracovnej disciplíny.

9.2. Preto (aj) odpoveď na dovoláciu otázku formulovanú žalovanou (body 3 a 8) bude vždy závislá od výsledku posúdenia individuálnych, jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Ako správne uvádza odvolací súd (bod 9), aj podľa názoru dovolacieho súdu zákonné ustanovenie § 68 ods. 1 písm. b/ ZP predstavuje normu s relatívne neurčitou hypotézou, ktorá nie je stanovená priamo právnym predpisom, a ktorá tak prenecháva súdu, aby podľa svojho uváženia v každom jednotlivom prípade vymedzil sám hypotézu právnej normy, teda aby zistil, či v posudzovanej veci pôjde o závažné porušenie pracovnej disciplíny. V rámci tohto posudzovania sa musí prihliadať nielen na osobu zamestnanca, na pracovnú pozíciu, ktorú zastáva, na mieru zavinenia, spôsob porušenia pracovnej disciplíny, ale aj na čas a situáciu, v ktorej došlo k porušeniu pracovnej disciplíny. Pri posúdení a hodnotení uvedených východísk (ktorých výpočet nie je taxatívny, pozn.) musia súdy postupovať vždy diferencovane v každom konkrétnom prípade, a preto nemôžu vychádzať z nejakého univerzálneho zovšeobecnenia, či v určitých striktných hraniciach. Z uvedených dôvodov odpoveď na žalovanou nastolenú otázku [či (každé) vulgárne a agresívne správanie zamestnanca na pracovisku k tretím osobám je závažným porušením pracovnej disciplíny] nemožno judikátorne uzavrieť.

9.3. Je zrejmé, že žalovaná v danom prípade vo väzbe na § 421 ods. 1 písm. b/ CSP síce argumentuje nesprávnym právnym posúdením, avšak len v tom zmysle, že ak by odvolací súd vyšiel zo správne zisteného skutkového stavu (teda ak by správanie žalobcu uvedené v tretej časti okamžitého skončenia pracovného pomeru z 21. marca 2016 posúdil ako závažné porušenie pracovnej disciplíny), nevyhnutne by musel dospieť k odlišnému právnemu posúdeniu, teda k záveru, že okamžité skončenie pracovného pomeru je platné a žalobcom podaná žaloba je neopodstatnená. Vzhľadom na to, že dovolateľkou takto namietnuté boli skutkové (nie právne) okolnosti, dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalovanej proti rozsudku odvolacieho súdu nie je podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP prípustné.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené najvyšší súd dovolanie vyvodzované žalovanou z § 421 ods. 1 písm. b/ CSP odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP.

11. Nad rámec zistenej neprípustnosti dovolania žalovanej, čo bolo dôvodom jeho odmietnutia, považuje dovolací súd za vhodné konštatovať, že ani meritórne závery odvolacieho súdu netrpia arbitrárnosťou resp. celkom zjavnou neodôvodnenosťou. Dovolací súd nemohol prehliadnuť ani okolnosť, že žalovaná so žalobcom okamžite skončila pracovný pomer z troch dôvodov, ktoré v ich súhrne označila ako zvlášť hrubé porušenie pracovnej disciplíny. V rámci podaného dovolania však žalovaná obhajovala už iba tretí dôvod (body 3 a 8), hoci oba nižšie súdy zhodne neakceptovali ani prvý dôvod (pozri bod 14 odôvodnenia odvolacieho súdu) a odvolací súd neakceptoval ani druhý dôvod (pozri bod 15

odôvodnenia odvolacieho súdu). Predmetom podaného dovolania však prvý a druhý dôvod neboli, keďže dovolací súd bol dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP).

12. Najvyšší súd rozhodnutie o nároku žalobcu na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

13. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.